Biographica

Clape-Dillner

prof. Carl H. Bergman

c 1855 J. Dillners Hand.

Döden har ock nu kommit till församlingens prestgård. Efter mångårig fruktan och sorg af vänskap, deltagande och tacksamhet, under långsamt och småningom aftynande lifskrafter, och slutligen två och en half veckas fridsamt dödsarbete, afsomnade stilla, såsom hon hade lefvat, presthusets åldriga vän, Margaretha Grape, Onsdagen i nu förliden vecka, d. 19de innevarande Augusti, kl. ½ 3 e. m. vid hög och vördnadsvärd ålder af 76 år 9 mån. 8 dagar.

Ett utförligt liktal och längre så kallad tacksägelse är emot den aflidna vännens förklarade önskan och tillkännagifna tänkesätt. „Har jag" — sade hon — „inom församlingen „någon vän i Gud, af nåden mig beskärd, så tänker den nog" „på mig af Guds Andes påminnelse i en uppriktig barnabön, utan" „något af dessa tal, som så mycket missbrukas och så" „lätt missförstås". Vi erkänna och vörda ett så samvetsömt tänkesätt. Dock må för hennes vänner här i församlingen nämnas, att hon, såsom trognaste vän, följt oss i medgång och motgång, och delat med oss vår ringa lycka, men många och djupa sorger, i mer än 44 år, 7 år i Medelpad och Jemtland, sedan, i vår landsflykt från hembygden, nära ett år i Stockholm, 12 år i Östra Ryd, 8 år i Funbo, och nu slutligen i Öster Wåhla, här hon slutat sina dagar, i 16 år på det 17de. I minnens henne väl från hennes välmagtsdagar, I hungrande och fattige, som hon

räckte

räckte brödet af godt hjerta, så långt tillgångarna i hennes sonnes hus syntes henne medgifva. För alla husets barn har hon varit såsom en andra moder, hvilka ock såsom sådan älskat och älska henne och välsigna hennes åminnelse. Hon skall ock aldrig förgätas af dem, som genom ett närmare umgänge kände hennes innersta, den barnatro till Gud och Jesum Christum, som der lefde, och i hvilken hon uppgaf sin ande, redan i tiden, genom sin frälsare, mera bekant med evigheten, än med verlden och dess fåfängliga skuggspel. Hennes bortgång var så stilla, att man kan säga med full sanning, att hon var såsom död, förr än hon i fördragda andedrag drog sin sista suck, såsom tecken af hjertats bön till sin frälsare i dödens stund. Hennes affomnande påminner om ett vackert ord, som varit erbjudet åt vår kyrkopsalmbok och väl värdt att der finna sitt rum:

Död, o död, naturens häpnad,
Wister, när du lasten slår,
Mild, förtrolig, obeväpnad
Nåden du till möte går!

Ack, ja! sådan var hennes död. Det var ett utbrunnet, stilla slocknande ljus. Så upphörde naturens svaga, dödliga lif, under det att den odödliga själen hemföll i Guds hand, der intet dödsqual kommer den vid.

Men vi få icke säga mer, emot vår bortgångnes förklarade önskan. Det är nog, lofvad vare Gud, icke för mycket.

Hvile

honne i frid och ro;
Men vi, som än på jorden bo,
Skole alltid redo vara,
Vi måste snart — snart hädanfara.

Om aftonen är pust och gråt,
När vännen skola skiljas åt,
Men Gud en bättre morgon ger,
Då ingen gråt skall vara mer.

Det är de efterlefvande, som dö. Den fromme går bort ur striden i friden. De efterlefvande quarblifva i saknaden och sorgen. Men „Herren lefver; lofvad vare vår „tröst!"

Herren Gud gifve oss sin nåd till en sann och dagelig dödsberedelse! I dödens stund och på den yttersta dagen, hjelp oss, milde Herre Gud! Amen.

Tillägg för trogen Ungdoms Vän.

Något år före vår väns död, infördes hon i dröm i en härlig och helig kyrka, hvarom hon kände med visshet, att det var hennes Faders, som hon likväl ej fick se. Hon utbrast då i sin kända uprigtighet och barnaenfaldt „Nå, hade du dålig „kyrka medan du lefde, så har du ock nu fått henne „vacker nog." — Detta antyder, som lätt inses, en Israëlitisk barnanåd, i hvilken hon skulle gå och gått ur tiden.

Post scriptum et dictum.

För långre tid tillbaka buro flere Guds och Christi trogne tjenare vittnesbörd uti skrifter, emot edgångs obefogade användande och missbruk i vårt lands ordningar, hvarigenom Guds dyra Namn missfirmades och Gud, såsom innebo[ende] i alla menniskors själar, åtminstone i sin vrede, om ej annat nått genom tro och bättring, och inom dem förtörnades. Det är tid och skäl att upptaga detta vittnesbörd och förnya det. Ej nog, att vid vittnes edens införande domstol, i de obetydligaste rättstvister om mitt och ditt, det förskräckliga ordet, Så sant mig Gud hjelpe till lif och själ, afkräfves; detta är alltför illa, men en domstol är dock en domstol, och "Gud är med i domarena," enligt hans egen försäkran i den Hel. Skrift: Äfven vid andra, rent verldsliga och jordiska ordnings-frågor, utkräfves denna förskräckliga ed. Följden häraf är, att eden förslitas af de lättsinniga, ofromma och verldsligt sinnade, och att samvetsömma själar betungas och skrämma till verka sinnet och uppväcka i och emot sig en, för deras lifaga tankar, ondom och tvekan, salighetens sak, en dem öfvermäktig strid. Huru många redliga själasörjare har icke fått arbeta med sådana i åratal och fast nog, kanske för knappt

(Note) "Uti Honom lefve vi, röras och hafva vår varelse; ty vi äre hans slägte." | Leo

till hälften, lyckats trösta den; ty den tröst, som, i minsta mån, smakar af likgiltighet och förstäckelse, är ej hans, sak att meddela; helst den ock icke ingår i samvetsömma hjertan. Huru lätt inträffar ej en oupsåtlig glömska vid ett vittnesbörd ~~för~~ inför rätta, *) vid en taxering ett misstag, ~~m.m.~~ Sedan det förskräckliga ordet är uttaladt, står det qvar i minnet och samvetet, och den svage har afsvurit sin själs salighet. Om mindre samvetsgranna gäller det: När man begär för mycket, får man intet; ty eden föraktas. Huru väl vore det icke, om ~~ett annat~~ andra ord valdes ~~vi~~ och föreskrefvos för vissa tillfällen! Om t.e. vid upgift till taxeringar, ~~det~~ finge heta: Vid min medborgeliga heder! Så skulle detta ord säga allt, sant och nog och gälla ~~mer~~, än ~~en~~ ~~[illegible]~~ ett ord, som ~~man~~ i vårdslösa frågor må söka att uttala. Man visste då hvad saken rätteligen gällde: nämligen heder och ära i verlden och i samhällets ordning, hvilka ingen vill sätta på spel, och man skulle få ty bättre för vid sina uppgifter, väl vetande, att man satt sin ära i pant och i fara för möjliga [illegible] böter och för [illegible] af annan. Måtte vår lagstiftare taga denna sak i betänkande inför Honom, som ransakar hjertan och låter ingen falsk ed blifva ostraffad, enligt sin Hel. Lag, som Christus uppfyllt, ~~och~~ och skärpt, icke afskaffat.

Dixi et in his salvavi animam meam.

*) uttaladt